Στοχασμός, θλίψη και αποτέφρωση (μοναχή Ιουστίνα)

Categories : ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ

Date : 28 Νοεμβρίου, 2019

Κύριε διευθυντά

Είμαι μια μοναχή της Ιεράς Μονής Οσίου Παταπίου, που επί 55 χρόνια της πολύτιμης ζωής μου αφιέρωσα για να ζήσω μια άλλη ποιότητα ζωής. Δεν ξέρω αν τα κατάφερα, ο Θεός γνωρίζει – όμως, έχω μέσα μου μια πληρότητα για ό,τι προσπάθησα.

Με έκπληξη είδα στο «Κ» της κυριακάτικης «Καθημερινής», 13ης Οκτωβρίου, αφιέρωμα, και με εξώφυλλο μάλιστα, στο «αρχιτεκτονικό θαύμα» όπως το αποκαλείτε του πρώτου αποτεφρωτηρίου στην Ελλάδα.

Είσθε ένας αξιοπρεπής δημοσιογράφος, με παιδεία και σας ερωτώ: Αυτό είναι το πολιτιστικό αποκορύφωμα του ανθρωπίνου προσώπου ή ο εξευτελισμός; Το σώμα του ανθρώπου δεν είναι βιομηχανικό κατάλοιπο, που το φτιαρίζεις σαν απόβλητο. Ο άνθρωπος είναι, αν το πιστεύετε, «εικόνα και ομοίωσις Θεού» και αξίζει τιμής, σεβασμού και αξιοπρέπειας, ακόμη και στον θάνατό του. Πηγαίνετε στα ενδότερα του «κοσμήματος» να φρίξετε με την όλη διαδικασία και να φτύσετε ακόμη και το νερό που πίνετε. Ακόμη και το σκυλί σου το θάβεις στην άκρη του κήπου σου, και έχεις γι’ αυτό δύο δάκρυα.

Λυπηθήκατε τις κάποιες χιλιάδες που ξοδεύουν κάποιοι γι’ αυτήν την απεχθή διαδικασία αναζητώντας την αλλού. Δεν άκουσα να λυπάται κανείς για τα εκατομμύρια που δίδονται στις εκτρώσεις, στην κραιπάλη, στα ναρκωτικά, στα «καλλυντικά», στη μόδα, στους οίκους ανοχής, στους πολέμους, στην προσφυγιά, στις σφαγές, στις βρώμικες συναλλαγές, στην προσπάθεια κάποιων ισχυρών, για να είναι πιο δυστυχισμένος ο κόσμος.

Τι υποκρισία! Όχι δική σας, αλλά αυτής της παραπαίουσας κοινωνίας στη δύστυχη Ελλάδα όπως την κατήντησαν σήμερα.

Μια χώρα χωρίς παιδεία, χωρίς ηθικές αξίες, χωρίς ιδανικά. Ό,τι διεστραμμένο και ανώμαλο είναι πρόοδος στους «καθυστερημένους» Έλληνες χωρίς Θεό, και κανείς δεν διαμαρτύρεται, ούτε προσμετράει το κόστος· η βία και η αναρχία είναι δημοκρατία και ο άκρατος υλισμός θεότης, στο τίποτα της υπάρξεώς μας.

Δεν με ενοχλεί τόσο η άποψίς τους, αν και αποκρουστική, ο κάθε άνθρωπος είναι ελεύθερος και εκφράζει τον ψυχισμό του, υγιή ή αρρωστημένο, με τις πράξεις του. Με ενοχλεί η άποψις, ότι ήμασταν οπισθοδρομικοί και ξαφνικά, επιτέλους, προοδεύσαμε και γίναμε πολιτισμένοι.

Υπάρχουν στη χώρα μας δύο κάστες πολιτών: οι προοδευτικοί κουλτουριάρηδες, που δικαιούνται επιδεικτικής απόψεως στα μέσα ενημερώσεως, και τα ταπεινά «υπόλοιπα επικρατείας», που κάνουν το «λάθος» να κάνουν τον σταυρό τους.

Μην ξαναπάει κανείς στο Άουσβιτς, ούτε πουθενά αλλού για να θυμώσει και να «φρίξει» με τα κρεματόρια των ναζί. Σε 70 χιλιόμετρα μόνο, μπορεί να διαβάσει τη «φρικτή» ιστορία της ανθρωπότητος και να «μισήσει» τα θηρία που την κατέφαγαν. Μόνο 70 χιλιόμετρα τζάμπα! Αλλά εκεί στη Ριτσώνα δεν είναι Άουσβιτς, είναι «πολιτισμός» στο αρχιτεκτονικό αυτό θαύμα, δεν είναι ναζί, έχει και αναψυκτήριο, να ξεχάσουν τον πόνο τους, και τον εαυτό τους τον ίδιο, αφού ξεφορτώθηκαν πανεύκολα τον νεκρό, δεν λερώθηκαν καν να σκύψουν στον τάφο του. Θλίψις, οργή, απέχθεια για το πώς κατήντησε το έσωθεν του Έλληνα.

Ο Χριστός αργεί! Δεν χωράει στη ζωή μας, μας καθυστερεί από την κούφια καθημερινότητά μας. Ο Χριστός και η Εκκλησία του δεν αναζητεί πελάτες. Αγάπη αποζητεί από καθαρή καρδιά, «ότι αυτός πρώτος ηγάπησε τον κόσμον».

Σας ζητώ συγγνώμη και ευχαριστώ για τη δημοσίευση της επιστολής μου.

Δεν είναι οργή. Είναι θλίψις γι’ αυτήν τη θολωμένη, δύστυχη Ελλάδα, που χαίρεται μόνο γιατί έμεινε στον «πολιτισμό» του ευρώ!

(Επιστολή στην εφημερίδα "Καθημερινή" *6/11/2019)*